

Ruch na ulici připomínal bzučení much. Za policejními zátarasy se tlačili fotografové, fotoaparáty s dlouhými rypáky připravené v pohotovosti, a jejich dech stoupal vzhůru jako pára. Na čepice, klobouky a ramena v kabátech se vytrvale snášel sníh, prsty schované v rukavicích čistily čočky objektivů. Každou chvíli se ozval výbuch nesoustavného cvakání spouští, když si noční přihlížející krátili čas fotografováním bílého plátěného stanu uprostřed silnice, průčelí vysokého činžáku z červených cihel za ním a balkonu v nejvyšším poschodí, z něhož tělo vypadlo.

Za natěsnanými fotoreportéry bažícími po senzaci stály bílé dodávky s gigantickými satelitními disky na střechách, do mikrofonů hovořili novináři, někteří cizími jazyky, a kolem poletovali zvukaři s nasazenými sluchátky. Mezi jednotlivými vstupy reportéři podupávali a hřáli si ruce o horké kelímky s kávou z přeplněné kavárničky o pár ulic dál. Kameramani ve vlněných čepicích zabíjeli čas filmováním mačkajících se fotografů, balkonu a stanu ukrývajícího mrtvé tělo, ale pak se opět vrátili k širokým záběrům zahrnujícím veškerý chaos, který zničehonic vypukl na tiché zasněžené uličce v Mayfair, lemované naleštěnými černými domovními dveřmi pod bílými kamennými průčelími obklopenými pečlivě tvarovanými keři. Vchod do domu číslo 18 byl ohraničený policejní páskou. V chodbě za ní bylo možné zahlédnout policisty, z nichž někteří na sobě měli bílé kombinézy forezních expertů.

Televizní stanice vysílaly nepřetržité zpravodajství už několik hodin. Na obou koncích ulice se začaly shromažďovat davy příchozích, které držely v patřičné vzdálenosti další policejní posily; někteří se přišli podívat záměrně, jiní se zastavili cestou do práce. Mnozí drželi nad hlavou mobilní

telefony, aby si to hemžení vyfotili, než půjdou dál. Jeden mladík, netušící, o který balkon jde, si fotil postupně všechny, třebaže na prostředním z nich stála hustá řada keříků, tří pečlivě opečovávaných koulí zarostlých listím, jež neponechávaly žádný prostor pro člověka, který by tam chtěl vstoupit.

Skupinka mladých dívek přinesla květiny a televizní štáby je nafilmovaly, jak je předávají policistům, kteří je v rozpacích odložili do kufru policejní dodávky, neboť se zatím nerozhodli, kam jinam by je mohli dát, a dobře si uvědomovali čočky fotoaparátů a kamer, které sledovaly každý jejich pohyb.

Reportéři vyslaní zpravodajskými televizními stanicemi bez ustání zásobovali diváky nepřetržitým proudem komentářů a spekulací ohledně těch několika málo senzačních skutečností, které se dozvěděli.

„... ze svého podkrovního mezonetového bytu kolem druhé hodiny ráno. Policii přivolal pracovník ostrahy z budovy...“

„... prozatím se nezdá, že by se chystali mrtvé tělo odnést, což vede některé komentátory ke spekulacím...“

„... žádné zprávy o tom, jestli byla v době pádu v bytě sama...“

„... týmy vstoupily do budovy, kterou důkladně prohledávají.“

Vnitřek stanu ozářilo studené světlo. K mrtvému tělu přidřepli dva muži a chystali se je konečně přesunout do uzavíratelného gumového vaku. Hlava mírně krvácela a zanechala stopy ve sněhu. Obličej byl rozdrčený a opuchlý, z jednoho oka zbyl jen prázdný záhyb, druhé působilo jako kousek špinavě bílé hmoty mezi roztaženými víčky. Když se při nepatrně změně světla zatřpytily flitry na halence, vyvolalo to znepokojivý dojem pohybu, jako by snad opět začala dýchat nebo zatínala svaly a chystala se vstát. Na plátěnou střechu dopadal sníh, jako by na ni někdo jemně bubnoval špičkami prstů.

„Kde vězí ta zatracená záchranka?“

Inspektor Roy Carver se přestával ovládat. Tělnatému muži s tváří barvy vyzrálého hovězího masa, jemuž se na košilích v podpaží téměř neustále

tvořily kroužky potu, došla nepříliš velká zásoba trpělivosti už před několika hodinami. Byl tady skoro stejně dlouho jako mrtvola; chodidla měl promrzlá, že už v nich ztratil cit, a šilhal hladý.

„Záchranka dorazí za dvě minuty,“ oznámil detektiv Eric Wardle, který vešel do stanu s mobilem přitisknutým k uchu a bezděčně tak dotaz svého nadřízeného zodpověděl. „Už zařizuju, aby mohla projet.“

Carver jen cosi tlumeně zavrčel. Špatnou náladu mu zhoršovalo přesvědčení, že Wardle je z přítomnosti fotografů nadšený. Působil chlapeckým dojmem, s hustými, vlnitými kaštanovými vlasy, nyní posypanými sněhem, vypadal dobře a podle Carverova názoru se na jejich několika pochůzkách mimo stan flákal a marnil čas.

„Snad se aspoň ta sebranka rozejde, až bude tělo pryč,“ řekl Wardle s pohledem stále upřeným k fotografům.

„Ti se nerozejdou, dokud s tím tady budeme zacházet jako s místem činu nějaký pitomý vraždy,“ vyštěkl Carver.

Wardle na nevysslovenou výzvu ke konfrontaci nezareagoval. Carver ale stejně vybuchl.

„Ta blbá kráva odtamtud prostě skočila. Uvnitř nikdo jiný nebyl. Ta tvoje takzvaná svědkyně byla úplně sjetá koksem...“

„Už jedou,“ řekl Wardle a ke Carverovu znechucení opět vyklouzl ze stanu, aby vyčkal na záchranku před objektivy kamer.

Událost odsunula stranou zpravodajství z politiky, válek a katastrof a ve všech svých podobách jiskřila obrazy dokonale krásné tváře mrtvé ženy a jejího pružného, nádherně tvarovaného těla. Během pár hodin se těch několik málo známých skutečností rozšířilo jako virus k milionům lidí: hádka na veřejnosti se slavným přítelem, osamělý návrat domů, zaslechnutý křik a nakonec smrtelný pád...

Přítel utekl někam do léčebného zařízení, ale policie nadále tajemně mlčela; pořádala se honička na lidi, kteří s ní strávili večer před smrtí; byly napsány tisíčovky novinových sloupků, odvysílány hodiny televizních zpráv a žena, která přísahala, že zaslechla druhou hádku těsně předtím, než tělo

spadlo z balkonu, se také na nějaký čas proslavila a za odměnu se jí dostalo otištění menších fotografií vedle snímků krásné mrtvé dívky.

Jenže potom svědkyni za téměř slyšitelného zklamaného zasténání usvědčili ze lži, takže nyní se *ona* stáhla do léčebného zařízení a na scéně se naopak objevil slavný první podezřelý, vystřídali se jako panáček s panenkou v domečku na počasí, kteří nikdy nemohou být venku ve stejnou dobu.

Takže to nakonec byla sebevražda a po krátké chvíli zaraženého mlčení získal příběh slabý druhý vítr. Psalo se, že byla duševně nevyrovnaná a labilní, že její nevázanost a krása se nehodily do hvězdného prostředí, v němž byla uvězněna; že se ocitla v prostředí nemorálních zbohatlíků, které ji zkažilo; že dekadence nového života vykojila už tak křehkou osobnost. Stal se z ní moralistní příběh, ztuhlý pod nánosem škodolibosti, a narážkám na Ikara se neubráníla taková spousta novinářů, že tomu satirický časopis *Private Eye* věnoval zvláštní článek.

A potom ten záchvat šílenství vyprchal a vyčpěl a k příběhu najednou neměli co říct už ani novináři, ale řečeno toho bylo i tak až příliš mnoho.

O TŘI
MĚSÍCE POZDĚJI

ČÁST PRVNÍ

*Nam in omni adversitate fortunae
infelicissimum genus est infortunii,
fuisse felicem.*

Vždyť ze všech projevů nepřízně štěstěny
je nejnešťastnějším ze všech neštěstí,
že jsi byl kdy šťasten.

Anicius Manlius Severinus Boëthius:
Filosofie utěšitelkou

1

I když Robin Ellacottová už za pětadvacet let svého života prožila nejednu dramatickou a nepříjemnou chvíli, ještě nikdy se neprobudila s tak jasným vědomím, že si nadcházející den zapamatuje na celý život.

Krátce po půlnoci ji její přítel Matthew, s nímž už delší dobu chodila, požádal pod sochou Eróta uprostřed Piccadilly Circus o ruku. V závrtné euforii úlevy, která následovala po přijetí nabídky, se jí přiznal, že chtěl tu otázku vznést už v thajské restauraci, kde byli na večeři, ale řekl si, že to bude lepší bez mlčenlivé dvojice, která seděla vedle nich a celou dobu je očiividně odposlouchávala. Navrhl proto vycházku potemnělými ulicemi, navzdory protestům Robin, že oba musejí ráno brzo vstávat, až nakonec v sobě sebral odvahu a inspiraci a celý zmatený ji přivedl ke schodům pod sochou. Tady odhodil veškerou zdrženlivost do mrazivého větru (což se Matthewovi ani za mák nepodobalo) a před třemi vagabundy choulícími se na schodech a dělícími se o láhev čehosi, co vypadalo jako denaturovaný líh, poklekl na koleno a požádal ji o ruku.

Podle Robin to byla ta nejdokonalejší nabídka sňatku všech dob, v celých dějinách manželství. Dokonce měl s sebou v kapse i prstýnek, který teď Robin nosila; safír se dvěma diamanty, seděl jí perfektně a celou cestu do města se nepřestávala dívat na svou ruku spočívající v klíně. S Matthewem teď mohli dávat k lepšímu povedenou historku, zábavný rodinný příběh, jaký člověk vypráví svým dětem a ve kterém selhalo jeho plánování (líbilo se jí, že si to naplánoval) a proměnilo se ve spontánní improvizaci. Milovala ty pobudy, měsíc a Matthewa, který splašeně a nervózně klečel na jednom koleně; milovala Eróta a špinavé náměstí Piccadilly i černý taxík, v němž jeli domů do Claphamu. Vlastně neměla daleko k tomu, aby milovala celý Londýn, který jí během toho měsíce, co tady žila, doposud příliš k srdci nepři-

rosl. Dokonce i pobledlí a nepřátelští spolucestující namačkaní kolem ní ve vagonu metra odleskem toho oslnivě zářícího prstenu zkrásněli, a když se vynořila na stanici podzemky Tottenham Court Road do mrazivého světla březnového rána, pohladila platinový kroužek palcem a při myšlence, že by si o polední pauze mohla koupit nějaké časopisy pro nevěsty, zakusila prudký nával štěstí.

Když se proplétala po rozkopeném chodníku v horní části Oxford Street a nahlížela na kousek papíru, který držela v pravé ruce, sledovaly ji oči mnoha mužů. Robin byla podle veškerých myslitelných měřítek pěkná holka: vysoká, dobře stavěná, s dlouhými, medově zbarvenými světlými vlasy, které se jí za rychlé chůze přirozeně vlnily, a chladný ranní vzduch dodával barvu jejím bledým tvářím. Měla dnes nastoupit na týdenní záskok jako sekretářka. Od chvíle, kdy se přistěhovala za Matthewem do Londýna, střídala podobné krátkodobé brigády, ale už měla v úmyslu toho nechat; čekalo ji několik „řádných“ pohovorů, jak to označovala.

Nejnáročnější součástí těchto nudných krátkodobých zaměstnání bývalo často hledání příslušné kanceláře. Londýn jí připadal po malém městečku v Yorkshiru, které opustila, ohromný, složitý a neproniknutelný. Matthew jí poradil, aby nechodila s nosem vraženým do mapy města, protože by vypadala jako turistka, a byla tak zranitelnější; musela se tak většinou spoléhat na chvatně načmárané mapky, které jí vždycky nakreslili ve zprostředkovatelské agentuře. Nebyla zrovna přesvědčená, že by díky tomu vypadala víc jako rodilá Londýňanka.

Kvůli kovovým zátarasům a modrým zvlněným plastům ohraničujícím výkopy bylo pro ni mnohem těžší zjistit, kam má jít, protože jí bránily ve výhledu na půlku orientačních bodů, které měla nakreslené na papíře v ruce. Přešla rozkopenou silnicí před vysoko čnicí kancelářskou budovou, označenou na papíře jako „Centre Point“ a připomínající betonovou vafli s hustým mřížovím stejných čtvercových oken, a zamířila zhruba ve směru k Denmark Street.

Našla to spíš náhodou, prošla úzkou uličkou nazvanou Denmark Place do krátké ulice plné barvitých výkladních skříní: výlohy plné kytar, kláves

a všemožných dalších hudebních potřeb. Další díru v silnici obklopovaly červenobílé zátarasy a dělníci v reflexních vestách ji pozdravili časně ranními hvizdy. Robin předstírala, že je neslyší.

Podívala se na hodinky. Jelikož si dopřála obvyklou časovou rezervu pro případ, že zabloudí, byla tu o čtvrt hodiny dřív. Nevýrazné, černě natřené dveře domu, v němž sídlila kancelář, kterou hledala, se nacházely nalevo od kavárny 12 Bar; jméno uživatele kanceláře bylo napsané na kousku linkovaného papíru a přilepené izolepou u zvonku do druhého poschodí. Kdyby byl obyčejný den a jí se na prstě netřpytil zbrusu nový prstýnek, mohlo by ji to odpuzovat, ale dnes představoval špinavý papírek a oprýskávající barva na dveřích podobně jako pobudové ze včerejší noci jen další pitoreskní detail na pozadí její velkolepé lásky. Znovu zkontrolovala hodinky (safir se zatřpytil a jí poskočilo srdce; bude se dívat, jak se ten kámen třpytí, už celý zbytek života) a v návalu euforie se vzápětí rozhodla, že koneckonců může přijít o trochu dřív a ukázat, že se těší na práci, na které jí přitom ani v nejmenším nezáleželo.

Už sahala po zvonku, když se černé dveře zevnitř prudce otevřely a na ulici z nich vyběhla nějaká žena. Na jednu nebo dvě zvláště znehybnělé vteřiny si pohlédly zpřímá do očí, neboť se obě snažily ustát srážku. Robininy smysly byly onoho kouzelného rána nezvykle vnímavé; zlomek vteřiny, v němž ten bílý obličej zahlédla, v ní zanechal takový dojem, že si o několik okamžiků později, když se jim podařilo na poslední chvíli snad o centimetr vyhnout a tmavovláska odspěchala ulicí pryč, zahrnula za roh a zmizela jí z dohledu, pomyslela, že by ji dokázala dokonale nakreslit po paměti. Nešlo jen o neobyčejnou krásu tváře, která se jí vtiskla do paměti, ale také o její výraz: rozlícený, avšak zvláště rozjařený.

Robin stačila zachytit dveře dřív, než se zavřely, a vstoupila na ošuntělé schodiště. Staromódní, točité kovové schody stoupaly ve spirále vzhůru kolem podobně zastaralého klecového výtahu. Soustředila se, aby se jehlovým podpatkem nezachytila v kovové mřížce schodů, a pokračovala na první odpočívadlo, kde prošla kolem dveří se zalaminovaným a zarámovaným plakátem s nápisem *Crowdy Graphics*. Šla dál nahoru. Teprve když došla

až k proskleným dveřím o patro výš, napadlo Robin vůbec poprvé, v jakém podniku má asi tento týden pomáhat. V agentuře jí nic neřekli. Jméno napsané na papírku venku u zvonku bylo tady vyryto do skleněné výplně dveří: *C. B. Strike*. A pod ním slova *soukromý detektiv*.

Robin zůstala chvíli zaraženě stát s pootvřenou pusou, zažívala chvilku úžasu, kterému by nikdo, kdo ji znal, nerozuměl. Nikdy se žádnému člověku (dokonce ani Matthewovi) nesvětila se svou celoživotní, tajnou dětskou touhou. A zrovna dnes se jí ta touha splní! Připadalo jí, jako by na ni mrkl sám Bůh (což rovněž tak trochu spojovala s kouzlem dnešního dne, s Matthewem a prstenem; i když, přísně vzato, neměly ty věci vůbec nic společného).

Vychutnávala si ten okamžik a velice pomalu se ke dveřím s vyrytým nápisem blížila. Natáhla levou ruku (safír v tlumeném světle potemněl) ke klice; ale dřív než se jí dotkla, se skleněné dveře rovněž prudce rozletěly.

Tentokrát už to žádné těsně vedle nebylo. Neviděných sto dva kilo neupravené a rozcuhané mužské hmoty do ní vrazilo vši silou; Robin náraz odmrští a katapultoval ji s vlající kabelkou a bezmocně mávajícma rukama do prostoru nad smrtonosnou prázdnou schodištní šachtou.

2

Strike náraz vstřebal, zaslechl pištivý výkřik a zareagoval instinktivně: vymrštil dlouhou paži a do mohutné dlaně popadl plnou hrst látky a tělesné hmoty; druhé bolestivé zavřísknutí se rozlehlo ozvěnou od kamenných stěn a poté se mu prudkým trhnutím podařilo dopravit dívku zpátky na pevnou zem. Její křik ještě dozníval v odrazech od stěn a on si uvědomil, že sám zařval: „Kristepane!“

Dívka zkroutená bolestí se opírala o dveře kanceláře a skuhravě naříkala. Z toho, jak nesouměrně se krčila s jednou rukou zabořenou pod klopou kabátu, si Strike dovodil, že ji zřejmě zachránil tím, že ji popadl z větší části za kus levého prsa. Většinu dívčina zčervenaleho obličejce zakrývala hustá hříva vlnitých, oslnivě medových vlasů, ale Strike si všiml, že jí z odhaleného oka vyklouzla slza bolesti.

„Do hajzlu... promiňte!“ Jeho hřmotný hlas vibroval schodištní šachtou. „Já vás neviděl – nečekal jsem, že by tady někdo mohl být...“

Zespondu zakřičel podivínský a samotářský grafik, který obýval kancelář v prvním patře: „Co se to tam nahoře děje?“ A o vteřinu později naznačila přidušená kletba shora od vrchního z hospody z přízemí, který spal v podkrovním bytě nad Strikovou kanceláří, že i on byl nenadálým hlukem vyrušen, možná ho úplně probudili.

„Pojďte dovnitř...“

Strike otevřel dveře špičkami prstů, jako by se bál, aby se jí náhodou nějak nedotkl, dokud se o ně schoulená opírala, a uvedl ji do své kanceláře.

„Je tam všechno v pořádku?“ zvolal grafik nevrle.

Strike za sebou třískl dveřmi od kanceláře.

„Nic mi není,“ lhal Robin rozřeseným hlasem, pořád se hrbila otočená zády k němu a jednu ruku měla přiloženou k hrudníku. Po pár vteřin

nách se narovнала a otočila se. V obličejí byla zrudlá a oči měla ještě vlhké.

Nepředvídaný útočník byl masivní; jeho výška, celková chlupatost spojená s mírně vystouplým břichem upomínala na medvěda grizzlyho. Jedno oko měl oteklé a pod ním modřinu, pleť byla těsně pod obočím natržená. Na mírně vystouplých bledých okrajích škrábaců po nehtech na levé tváři a na pravé straně mohutné šíje odhalené pod zmačkaným límcem rozepnuté košile mu zvolna zasychala krev.

„Vy jste p... pan Strike?“

„Jo.“

„Já... já jsem tu na ten záskok.“

„Na co?“

„Na záskok. Ze zprostředkovatelské agentury Rychlá řešení.“

Název agentury ani v nejmenším nezahnal nedůvěřivý výraz z jeho tváře. Zírali jeden na druhého zdeptaně a nepřátelsky.

Podobně jako Robin i Cormoran Strike dobře věděl, že posledních dvanáct hodin si navždy zapamatuje jako noc, která mu převratně změnila život. Zdálo se, že teď mu osud přivedl do cesty emisarku v pěkném béžovém trenčkotu čistě z toho důvodu, aby si sžíravě uvědomil, že se jeho život řítí do katastrofy. O žádném záskoku neměl ani tušení. Předchůdkyni Robin vyhodil a považoval to ze své strany za zrušení smlouvy.

„Na jak dlouho vás sem poslali?“

„A-asi na týden, prý pro začátek,“ řekla Robin, kterou ještě nikdy nepřivítali s tak očividným nedostatkem nadšení.

Strike si to v duchu rychle spočítal. Týden za nehorázné částky, které si agentura účtuje, uvrhne jeho debetní účet do stavu, který už možná nepůjde napravit; dokonce by to mohla být ona poslední kapka, na kterou podle svých slov neustále čeká jeho hlavní věřitel.

„Omluvte mě na chvíli.“

Vyšel z místnosti prosklenými dveřmi a zabočil hned za nimi doprava na malou zatuchlou toaletu. Dveře za sebou zavřel na zástrčku a chvíli zíral do popraskaného, skvrnitého zrcadla nad umyvadlem.

Odraz, který jeho pohled opětoval, nepředstavoval pěknou podívanou. Strike měl vysoké vypouklé čelo, široký nos a husté obočí mladého Beethovena, jenž se dal na boxování, a tento dojem jen umocňovalo opuchlé oko s modřinou, která začínala černat. Nepoddajné kudrnaté vlasy, pružné jako vlas na koberci, dávaly tušit, proč jedna z jeho pubertálních přezdívek zněla „Chlupič“. Vypadal starší než na svých pětatřicet let.

Vrazil do odtoku zátku, napustil do oprýskaného a umolousaného umyvadla studenou vodu, zhluboka se nadechl a ponořil do ní celou hlavu, v níž mu divoce bušilo. Voda mu vychrstla na boty, ale on tomu díky desetivteřinové úlevě ledového slepého ticha nevěnoval pozornost.

Hlavou mu proletěly nesouvislé obrazy z uplynulé noci: jak si ze tří šuplíků psacího stolu strkal do vojenské tašky své věci, zatímco Charlotte na něho ječí; popelník, který ho zasáhl do obočí, když se po ní ohlédl ode dveří; pěší cesta potemnělým městem do kanceláře, kde se v křesle u pracovního stolu hodinu nebo možná dvě prospal. A potom závěrečná hnusná scéna, když ho nad ránem Charlotte vystopovala, aby mu zasadila svou banderilou posledních pár ran, které mu zapomněla ušetřit, než odešel z jejího bytu; jeho rozhodnutí, že ji nechá být, když vyběhla ze dveří krátce poté, co mu nehty rozškrábala obličej; a potom onen okamžik záchvatu šílenství, kdy se vrhl za ní – pronásledování skončilo stejně rychle, jako začalo, bezděčným zásahem téhle neopatrné, přebytečné holky, kterou musel napřed zachránit a pak ještě utěšovat.

Vynořil se z ledové vody, odfrkl si a ztěžka zalapal po dechu. Obličej i celou hlavu měl příjemně necitlivou a pleť ho štiplavě páčila. Dosucha se utřel ztvrdlým froté ručníkem, který visel na dveřích, a znovu se zadíval na svůj pochmurný odraz v zrcadle. Umyté škrábance, v nichž už nebylo vidět krev, připomínaly záhyby zmačkaného polštáře. V tuhle chvíli už je Charlotte jistě v metru. Jednou z šílených myšlenek, které ho za ní poháněly, byl i strach, že by mohla skočit pod vlak. Jednou po obzvlášť divoké hádce někdy v pětadvaceti vylezla na střechu, kde se opilecky kymácela a vyhrožovala, že skočí. Snad by měl být firmě Rychlá řešení vděčný, že ho přinutili vzdát se pronásledování. Ze scény v těch dnešních časných ran-

ních hodinách už nepůjde vycouvat. Tentokrát to opravdu bude znamenat konec.

Strike si odtáhl promáčený límec od krku, odsunul zrezivělou zástrčku a zamířil z toalety zpátky do prosklených dveří.

Venku na ulici zarachotila sbíječka. Robin stála před pracovním stolem zády ke dveřím; když vešel do místnosti, prudce odtáhla ruku od těla a Strikovi bylo jasné, že si znovu masírovala poraněné ňadro.

„Je to... jste v pořádku?“ zeptal se Strike a dal si záležet, aby nepohlédl do míst pravděpodobného zranění.

„Jsem v pohodě. Poslyšte, jestli mě nepotřebujete, tak půjdu,“ prohlásila Robin naprosto vážně.

„Ale ne – ne, vůbec ne,“ ozval se hlas ze Strikových úst, i když on sám mu naslouchal se značnou nechutí. „Týden... jo, to se bude hodit. Je tady... ehm... nějaká pošta...“ Během mluvení zvedl hrst dopisů z rohožky u dveří a hodil ji před ni na prázdný pracovní stůl jako smířící oběť. „Jo, kdybyste mohla tohle vyřídit, brát telefony a trochu to tady poklidit... heslo do počítače je Hatherill23, napíšu vám to...“ Napsal heslo sledován jejím ostrážitým, pochybovačným pohledem. „Tumáte – já budu tady vedle v kanceláři.“

Zamířil do přílehlé kanceláře, zavřel za sebou opatrně dveře a na chvíli zůstal nehybně stát a zíral na tašku pohozenou pod prázdným stolem. Měl v ní veškerý svůj současný majetek, neboť pochyboval, že kdy uvidí oněch zbylých devět desetin, které nechal u Charlotte. Odtamtud pravděpodobně do oběda všechno zmizí; zřejmě to spálí, vyhází na ulici, rozmlátí a polije ředidlem. Dole na ulici neúnavně tloukla sbíječka.

A pak je tu ono neznámé, ale nevyhnutelně strašlivé pokračování, že po opuštění Charlotte nedokáže splácet své obrovské dluhy, což bude mít děsivé následky, které bezprostředně přivedou k úpadku jeho podnikání. Vyčerpanému Strikovi připadalo, že se před ním veškeré utrpení vrší jako jakýsi kaleidoskop hrůzy.

Aniž by si pořádně uvědomil, že se pohnul, najednou se zničehonic ocitl zpátky v křesle, ve kterém strávil poslední část noci. Z druhé strany tenké

příčky se ozvaly tlumené zvuky lidského pohybu. Rychlé řešení bezpochyby spustilo počítač a záhy přijde na to, že za poslední tři týdny nedostal jediný e-mail, který by nějak souvisel s prací. Potom na jeho vlastní žádost začne otvírat všechny poslední výzvy k uhrazení pohledávek. Strike byl vyčerpaný, podrážděný a hladový, položil si tvář znovu na desku stolu a oči i uši si skryl do složených paží, aby nemusel poslouchat, jak cizí člověk za dveřmi obnažuje jeho ponižující stav.